

— Кривъ сѣмъ; сбъркахъ, одговори Савеличъ.— Не отъ злодѣйците, а отъ твоите момчета, които обърнаха къщата ни наопаки и които разнесоха кой каквото намѣри. Не гиѣви са, господарю, коньтъ е на четири крака, а и той са спрѣпина. Заповѣдай да дочете до край.“ — „Чети до крайтъ,“ каза Пугачовъ.

Секретаринътъ продължи: „Единъ йорганъ басменъ, други шамаладжень, пѣленъ съ памукъ, четири, рубли; лесичи кожухъ, покритъ съ аленъ ратинъ, 40 р. А още заешкото кожухче, косто бѣше харизано на твоя милость, въ ханьтъ, 15 руб.“

— А това пакъ какво е! извика Пугачовъ, като ни поглѣда съ огненните си очи.

Право ви казвамъ, азъ са уплашихъ за бѣдно-то мое старче. Той искаше още да разказва, но Пугачовъ му прекъсна думите: „Какъ си са ти осмѣлил да дохождашъ при мене съ такива дрѣбулии! извика той, като дръпна книгата изъ рѣцете на секретаринътъ си и хвърли я въ лицето на Савелича.—Глунави старчо! Обрале сѣ ги: голѣма работа са е случила! Ти, стари пѣрчу, трѣба вѣчно да молишъ бога за мене и за моите момци за това, че ти и твоиятъ господаринъ не висите на бѣсилницата заедно съ другите, които ма не послушаха.... Заѣшки кожухъ! А знаешъ ли ти, че азъ ща да заповѣдамъ да та одератъ и да зема кожата за кожухъ?“ — „Както обичашъ, одговори Савеличъ, а азъ сѣмъ човѣкъ подъ неволя и трѣба да отговарямъ за господарското имане.“

Видеше са, че Пугачовъ са намира въ великодушно сѣстояние. Той обърна коньтъ си камъ другата страна и замина, безъ да каже повече нито една дума. Швабринъ и старѣйшините отидоха слѣдъ него. — Четата, парѣдена както трѣба, излѣзе изъ крѣпостьга.